

Prečo katolík nemôže za žiadnych okolností schvaľovať LGBT hnutie a komunity

Branislav Michalka

7. decembra 2022 ✝ Cirkev Spoločnosť ✝ Komentár, LGBT

Zmätení ľudia vytvárajú zmätenú dobu. A zmätených ľudí vytvárajú zmätení vodcovia. Kto počúva zmätených vodcov, spadne s nimi do priepasti. Kto sa chce vyhnúť priepasti, a nemá vodcu, ktorý sa vie priepasti vyhnúť, musí sa obrátiť na osvedčené vedenie tradície.

Zničenie Sodomy

zdroj: wikimedia commons

To, čo Cirkev vždy hlásala...

Spôsob, ako sa vyhnúť vlastnému blúdeniu, sa dá v katolíckej Cirkvi ľahko osvojiť. Cirkev sa totiž, ako sme si nedávno pripomínali počas sviatku Všetkých svätých, neskladá len z tých, čo aktuálne žijú na Zemi, ale aj z tých, čo nás predbehli na pozemskej púti. Z nich nám Cirkevní Otcovia, Cirkevní Učítelia, svätí pápeži a účastníci koncilov, zanechali dostatočnú zásobu záväzného katolíckeho učenia. Záväzného tak pre laikov, ako aj pre klérus.

Záväzného a presne formulovaného. Presne formulovaného tak, že znemožňuje svojvoľnú interpretáciu. Preto ak niekto zaujme postoj: ja mám právo interpretovať, a aj keď interpretujem proti zásadám logiky a zjavnému zmyslu učenia, tak ma musia poslúchať, lebo ja som patentovaný interpret – tak zjavne prekračuje mieru svojich právomocí.

Tak ako mali časovú prednosť pred nami tí, čo sa už dostali do Neba a tvoria Cirkev víťaznú, tak má prednosť nimi deklarované učenie pred súčasnými pokusmi o zmeny a interpretácie, ktoré sú v zásadnom rozpore s tým, ako zmienené učenie Otcov, Učiteľov, svätých pápežov a koncilov vždy interpretovali ich nasledovníci.

Učenie Cirkvi nebolo nikdy formulované ako záhadná a ťažko interpretovateľná ezoterická náuka. Je logické, pochopiteľné a rozpoznateľné. Jeho interpreti neboli ustanovení na to, aby ho menili, prekrúcali a kazili, ale aby ho strážili proti tým, ktorí ho chcú prekrúcať a meniť.

Hriech proti Božiemu stvoriteľskému úmyslu a prirodzenosti

Jednou z tém, ktoré sú dokonale jednoznačné a nepripúšťajú akúkoľvek novú interpretáciu, je téma homosexuálnych aktov a vzťahov, obhajoby a propagácie homosexuálnych vzťahov, pohoršenia homosexuálnych vzťahov a odsúdenia homosexuálnych vzťahov. Všetci Cirkevní Otcovia, Učitelia, pápeži a koncily sú v tom zajedno: homosexuálne akty, vzťahy, ich obhajoba, propagácia, a z toho plynúce pohoršenie, sú katolíckou Cirkvou odsúdené ako ťažko hriešne a nedovolené aktivity.

Preto ak bola v nedávnom článku na portáli *Christianitas* citovaná osoba, ktorá o sebe tvrdila, že je veriacou katolíčkou a zároveň podporuje LGBT+ komunitu, tak išlo o osobu blúdiacu a hrešiacu proti učeniu Cirkvi.

Cirkev totiž dovoľuje súcitiť s jednotlivým človekom trpiacim homosexuálnymi pokušeniami, pokiaľ ten s nimi bojuje a odporuje im; a umožňuje aj súcitiť s tými, čo týmto pokušeniam chvíľkovo podľahnú a ľutujú to, ale zásadne zakazuje schvaľovanie takýchto pádov, či dokonca spochybňovanie ich hriešnosti v mene falošného súcitu. Za trpiacich sa treba modliť, má sa však očakávať od nich kladenie odporu voči pokušeniam (čo sa nakoniec očakáva od každého katolíckeho kresťana) a polepšenie.

U organizovaných a vyhranených LGBT komunit (ako je už z pojmu zjavné) vieme, že sú tvorené osobami schvaľujúcimi nezriadené homosexuálne akty, osobami, ktoré vedome vyhľadávajú homosexuálne vzťahy a obhajujú ich. Nejde tu o osamelé pády a pokušenia, ale o vytváranie vedomej verejnej identifikácie s hriešnym konaním. Celá komunita je potom zameraná na obhajobu a presadzovanie homosexuálnych vzťahov, aktov a ich obhajobu. Pokiaľ katolík vyjadruje sympatie a podporu takýmto komunitám, vyjadruje zároveň aj podporu ich životnému štýlu, ktorý je hriešny a odporuje morálnemu učeniu Cirkvi. Katolík, ktorý verejne obhajuje to, čo je v rozpore s morálnym učením Cirkvi, a pokiaľ to robí vedome a s tým, že pozná túto cirkevnú náuku, sa logicky musí dopúšťať hriechu.

Katolík teda nemôže schvaľovať organizovanú LGBT ideológiu a komunity, pretože to odporuje morálnemu učeniu Cirkvi.

Teraz sa prizrime tomu, čo Cirkev vždy o homosexuálnych aktoch učila a učí.

Homosexuálny akt bol Cirkvou označený ako jeden zo štyroch „*do Neba volajúcich hriechov*“. Čiže nejde len o ťažký hriech, ale ide o ťažký hriech najvyššej závažnosti, urážajúci Boha a ním stvorený poriadok:

*„No nie každý ťažký hriech je rovnako ťažký, ako to vyplýva už z povahy vecí, lebo dobro, ktoré sa ním poškodzuje, môže byť väčšie alebo menšie. Hriechy proti teologickým cnostiam sú väčšie než hriechy proti cnostiam morálnym, hriechy proti spravodlivosti sú väčšie ako hriechy proti miernosti. Hovorí sa aj o o hriechoch do Neba volajúcich. Sú to: dobrovoľná vražda, hriech sodomský, utláčanie chudobných, vdov a sirôt, nespravodlivé zadržanie mzdy robotníkov. Volajú sa tak preto, lebo sv. Písmo o nich tvrdí, že ich zlo volá do Neba“ (Pozri Gn 4,10; Gn 19,13; Ex 22,22; Jak 5,4)“ (Dr. Alexander Špesz, *Katolícka mravouka*, str. 78).*

Nezmeniteľná prirodzenosť

V prípade homosexuálnych aktov (ale aj v prípade vedomého súhlasu s nimi a ich schvaľovania) ide o veľmi závažný hriech, ktorý popiera nezmeniteľnú Bohom stvorenú prirodzenosť:

„... prirodzený zákon je nezmeniteľný. Je nezmeniteľný v sebe, teda vnútorne, lebo nikdy neprestáva zaväzovať, a to či už celkom alebo sčasti. Je tomu tak preto, lebo sa zakladá na podstatných vzťahoch ľudskej prirodzenosti, ktoré sa nikdy nemenia. Ale aj navonok je nezmeniteľný, lebo ani Boh ho nemôže celkovo ani čiastočne zrušiť, ani od neho dišpenzovať, ani nemôže zmeniť podstatu vecí. Preto sa mýlili Ockham, Gerson, Descartes, Pufendorf a iní, ktorí učili, že prirodzený zákon závisí od Božej vôle, a preto je zmeniteľný. Inak by vraj Boh nebol všemohúci. No Boh je práve tým „všemohúci, že seba nemôže poprieť. Môcť zlyhať je čosi, čo svedčí o nemohúcnosti, lebo ak niečo zlyhá vo svojom bytí, je to pre slabosť vlastnej sily“ (Sv. Tomáš Akvinský)“ (Dr. Alexander Špesz, *Katolícka mravouka*, str. 52).

Kto schvaľuje homosexuálne akty, ako niečo Bohom dovolené, alebo podporuje osoby, ktoré ich otvorene obhajujú a presadzujú, tým že spochybňuje učenie Cirkvi, dopúšťa sa hriechu. Podieľa sa na popieraní Bohom stvorenej prirodzenosti, čím uráža Jeho stvoriteľské dielo. Rovnako je to aj pri ďalších do Neba volajúcich hriechoch.

Katolícke morálne učenie radí homosexuálne akty medzi „*dokonané činy proti prirodzenosti (prírode)*“. O nich sa píše:

„*Sodomia je súlož dvoch osôb toho istého pohlavia, alebo dvoch osôb rozdielneho pohlavia, ale neprirodzeným spôsobom. Prvá sodomia je úplná, druhá je neúplná, lebo v prvej je väčšia nezriadenosť ako v druhej. ... Sodomia je ťažký priestupok proti úmyslu prírody, ktorá žiada k splodeniu života dve osoby rozdielneho pohlavia, a to aby sa prirodzene k tomuto účelu spájali. Preto aj sv. Písmo odsudzuje tento zločin ostrými slovami (Gn 13,13) a Boh vyhubil mesto Sodomu, od ktorej má aj meno“ (Gn 19,24–25). „Aj svätý Pavol to volá nehanebnou náruživosťou, ktorá tiež vylučuje z kráľovstva Božieho“ (1Kor 6,9) (Dr. Alexander Špesz, *Katolícka mravouka*, str. 228).*

Presná citácia z Prvého listu sv. apoštola Pavla Korinťanom (1Kor 6,9–10) znie: „*Neviete, že nespravodliví nebudú dedičmi Božieho kráľovstva? Nemýľte sa: ani smilníci ani cudzoložníci ani chlipníci ani súložníci mužov, ani zlodeji ani chamtivci ani opilci ani utrhači ani lupiči nebudú dedičmi Božieho kráľovstva.*“

J. A. Muenier , *Hodina katechizmu* (1890)

zdroj: flickr.com

Učenie Cirkvi, ktoré už žiaden človek nemôže zmeniť

Rovnaké učenia nachádzame u všetkých velikánov morálnej teológie, vrátane svätého Alfonza z Liguori v jeho *Theologia moralis*. A to je pritom sv. Alfonz považovaný za predstaviteľa tzv. „*via media*“ – strednej cesty, čiže nie príliš prísnej.

Katechizmus katolíckej Cirkvi z roku 1997 jasne píše:

2357: „Homosexualita označuje vzťahy medzi osobami mužského alebo ženského pohlavia, ktoré pociťujú výlučnú alebo prevládajúcu pohlavnú príťažlivosť voči osobám toho istého pohlavia. V priebehu stáročí a v rozličných kultúrach nadobúda veľmi odlišné podoby. Jej psychický vznik ostáva z veľkej časti nevysvetlený. Tradícia, opierajúc sa o Sväté písmo, ktoré predstavuje homosexuálne vzťahy ako veľmi závažnú zvrátenosť, vždy hlásala, „že homosexuálne úkony sú svojou vnútornou povahou nezriadené“. Sú proti prirodzenému zákonu. (2333) Zatvárajú totiž pohlavný úkon pred darom života. Nepochádzajú z opravdivého citového a sexuálneho dopĺňania sa. V nijakom prípade ich nemožno schvaľovať.“

Je preto zrejmé, že každý kto schvaľuje tie veci, o ktorých Cirkev učí, že „v nijakom prípade ich nemožno schvaľovať“, koná zjavne v rozpore s cirkevným učením a dopúšťa sa hriechu. Rovnako ako nemožno schvaľovať ďalšie do Neba volajúce hriechy: vraždu, zadržanie mzdy či utláčanie chudobných, vdov a sirôt.

Prečo teda katolík nemôže schvaľovať LGBT hnutie a komunity? Odpoveď je jednoduchá: pretože katolík nesmie hrešiť. A schvaľovať homosexuálne konanie a tých, ktorí ho presadzujú znamená hrešiť.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-katolik-nemoze-za-ziadnych-okolnosti-schvalovat-lgbt-hnutie-a-komunity/>